



© Sílvia Poch

El cine

d'Annie Baker

direcció Marilia Samper

29/11 – 17/12/23

Gràcia

l'liure

TEMPORADA 22/23

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules de la directora → 5

Entrevista: Marilia Samper → 6

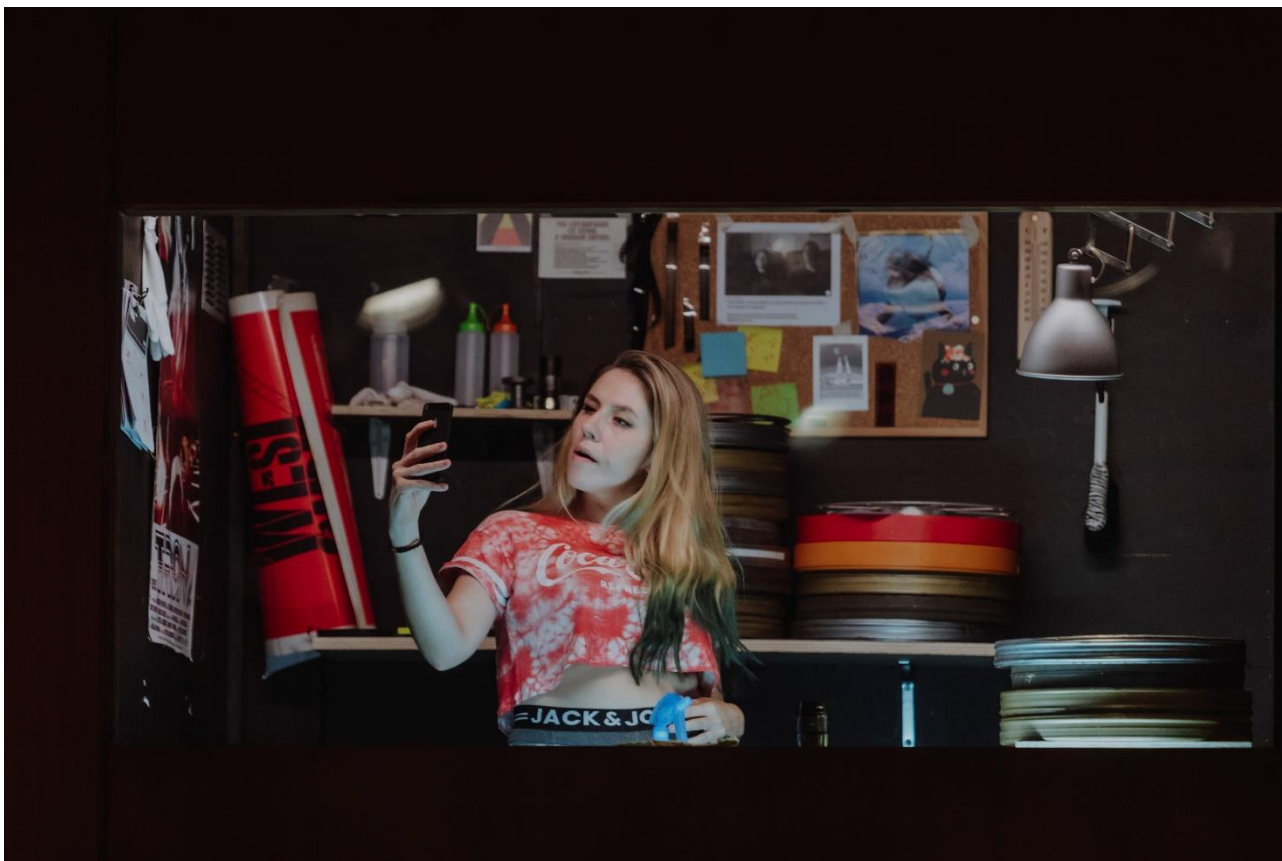
Biografies → 7

Fitxa artística i informació pràctica → 13

Sala de premsa → 14

Marilia Samper porta a escena el premi Obie de dramaturgia 2013 i Pulitzer de teatre 2014, *The Flick*, de la dramaturga nord-americana Annie Baker. Un drama còmic que transcorre en un vell cinema analògic.

Playwrights Horizons, Inc., New York City, va encarregar i produir l'estrena mundial de *The Flick* a l'Off-Broadway l'any 2013. *El cine* es presenta gràcies a un acord especial amb United Talent Agency.



© Sílvia Poch

Sinopsi

En un cine atrotinat d'una ciutat qualsevol de Massachusetts on encara no s'han passat al format digital, Sam, Rose i Avery guanyen just per sobre del salari mínim venent entrades, netejant la sala i fent funcionar el projector de 35 mm. L'economia està deprimida i ells també. Malgrat les ambicions frustrades, intenten sobreviure a la trista decadència del seu entorn. Entre els passadissos buits del cinema, comparteixen petites batalles i desamors no tan petits. Unes històries vitals més atractives que les vulgars pel·lícules de reestrena que ocupen la pantalla.



MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/el-cine

En paraules de la directora

La ficció és un espai al que sempre podem anar quan necessitem evadir-nos, quan necessitem fugir per un instant, i el cine -igual que el teatre- és on compartim aquesta experiència de manera col·lectiva. Gairebé sembla un experiment d'una pel·lícula de ciència ficció, si ho penses. Entres allà, seus a la foscor entre d'altres estranys, i junts ens abandonem durant un fragment de temps a viure a través d'altres vides. Podem viatjar al passat i al futur i, en aquesta travessa, recollim parts de nosaltres que probablement havíem perdut en la precipitació del dia a dia. Ens ofereix l'oportunitat d'aturar-nos i sentir.

Al cine que ens mostra Annie Baker els herois són com nosaltres, gent comuna, tres éssers fotuts fins a la medul·la que suporten les seves vides de la millor manera que poden mentre tenen una feina desagradada, poc estimulants i mal pagada. Quan s'apaga el projector, s'encén la sala i la màgia s'esvaeix, ells ocupen l'espai per netejar el que hem deixat enrere. Encara que va ser escrita fa una dècada, aquesta funció és una perfecta radiografia del present, en el qual anem tirant amb el descontentament i la desesperança davant d'un futur incert, en un món que se sosté sobre un sistema fallit i que s'aboca cap al col·lapse. I tot i així, aquests personatges - igual que nosaltres- encara senten la necessitat de trobar alguna cosa que els sostingui, que els doni un objectiu més enllà de la mera supervivència, ja sigui enamorar-se d'un impossible, fingir que ets diferent, intentar connectar... alguna cosa que almenys els permeti somriure. Malgrat tot, sempre necessitem somriure. L'alegria és, al cap i a la fi, la forma més bella de resistència.

Mentre els observem en la seva rutina, a poc a poc anem aconseguint veure a través de les seves esquerdes i comprenem que la seva tristesa, les seves solituds, les seves inseguretats, són molt semblants a les nostres, i que per a ells la ficció també és una manera de trobar-se, d'estar fora de perill.

Quan en un moment de la funció l'Avery li diu a la Rose "les pel·lícules són la meva vida", aquesta frase significa molt més del que fins i tot ell mateix pretén dir, i que nosaltres acabarem descobrint al cap d'una estona. Perquè les pel·lícules són l'única cosa que li queda a aquest xaval, i el que probablement encara el manté amb vida. Segurament a nosaltres, encara que no ens n'adonem, també la ficció, en una certa manera, ens ha salvat la vida. Perquè, qui no pot recórrer la seva biografia a través de les pel·lícules que el van acompanyar? La meua infància està marcada pel cinema clàssic: el meu primer amor va ser Cary Grant, i el meu primer desig Marlon Brando amb la seva samarreta trencada cridant sota aquella escala. Recordo en la meua adolescència plorar abraçada a la meua amiga al final de *El club dels poetes morts* i que vaig nar cinc vegades seguides a veure *Thelma i Louise* perquè sortia del cinema amb ganes de menjar-me el món i d'explotar camions. Després van venir els Cohen, Ken Loach, Haneke... Estar hores sense poder articular ni una paraula després de veure *Ballar en la foscor*, pensar amb *Babel* que jo volia escriure històries així. Porto gravats els Marx desmantellant un tren al crit de "Més fusta!", el petó a l'ascensor de *Drive*, el so de la guitarra elèctrica en l'agònica tortura de *12 anys d'esclavitud* i la nau espacial de *Trobades en la tercera fase* comunicar-se a través de la música.

El cine ens recorda tot això -tot el que som i tot el que la ficció és per a nosaltres- en una funció que ens permet precisament aturar-nos-nos i sentir. Perquè ja sigui en una pantalla, entre les pàgines d'un llibre o en un escenari davant dels nostres ulls, la ficció també és -sobretot en temps difícils- la nostra llar.

Marília Samper

ENTREVISTA

Parlant amb Marilia Samper

De què parla *El cine*?

Hi ha molts temes que es llisquen en aquesta obra: la precarietat laboral i la inestabilitat econòmica, la salut mental, la incertesa davant el futur, la identitat, la discriminació racial... Però principalment ens mostra el complicat que és viure; com cada individu amb les seves circumstàncies lluita per continuar endavant, i com el que sent, la qual cosa creï, la qual cosa vol, la qual cosa té i el que espera sempre estan en conflicte. El descobriment que res és com ens ho van pintar ens deixa totalment desvalguts i hem de buscar estratègies per a poder suportar-ho, perquè ni l'amor està en l'aire, ni els finals sempre són feliços ni existeixen els superherois que vinguin a salvar-nos.

Què és el que et va atraure quan vas llegir l'obra per primera vegada?

Em va agradar que retratés molt bé la situació actual d'inestabilitat laboral i d'apatia vital, però sobretot em va fascinar la quantitat de silencis que s'estenia per tota l'obra, la qual cosa suposa un desafiament a l'hora de dirigir i al seu torn un espai on poder trobar tot el que s'amaga més enllà de les paraules.

El públic veurà els tres protagonistes d'*El cine* en la seva intimitat. Com són aquests personatges?

Són persones que estan sobrevivint cadascun a la seva manera, conscients més o menys de les seves misèries. Sam, el veterà, es troba estancat laboralment i personalment, i sense perspectiva que res canviï. Rose, s'ha creat una cuirassa d'agressivitat per a no patir; i Avery, el més jove, ha tirat la tovallola massa aviat i només troba consol en les pel·lícules.

L'espectacle té un ritme al que no estem acostumats, amb pauses que l'autora demana que es respectin. Com és el tempo del muntatge i com esperes que el visqui el públic?

Annie Baker vol mostrar el quotidià i això requereix el seu temps. El ritme que usem generalment en el teatre és una pura convenció que està molt lluny de la realitat. Accelerem la vida de la ficció per a poder comptar determinades coses en un fragment

molt curt de temps. Però i si el que volguéssim comptar és precisament el que passa en el temps de la vida real? Jo crec que aquesta és la proposta d'Annie Baker i és realment fonamental perquè, en aquest ritme que gairebé podríem dir hiperrealista, ens permet anar entrant en la vida dels personatges, amb l'espai per a anar coneixent-los gairebé a temps real. En el procés de muntatge hem reflexionat molt sobre aquest tempo que exigeix la funció, perquè al principi dona vertigen, sabem que és arriscat, que requerirà que el públic l'accepti i es deixi portar. Però també descobrim que si no respectàvem aquestes pauses i aquests silencis la funció es desarticulava completament perquè es passaven per alt els detalls, els petits matisos que aquí ho són tot. Aquí precisament l'insignificant és el que més significa. Aquesta història transcorre més en els silencis que en les paraules. En els assajos solíem repetir "tenia raó la Baker" quan algun moment no acabava de quallar i tornàvem a revisar el text per a adonar-nos que ens havíem saltat una acotació que entre rèpliques ens indicava "Pausa". El públic que aconsegueixi abandonar-se a aquestes pauses, viurà la funció com una experiència magnètica i fascinant i li costarà acomiadar-se al final d'uns personatges dels quals és inevitable acabar tenint afecte.

Quina importància tenen el cine i les referències cinematogràfiques en el muntatge?

Les pel·lícules juguen de diferents maneres en tota la funció. Principalment, serveixen de punt de trobada entre els personatges, com un mecanisme per a comunicar-se, per a connectar, per a refugiar-se. Que el cinema en el qual transcorre la funció projecti pel·lícules en 35 mm també ens remet a la màgia que conté el cel·luloide, ens transporta a la mateixa essència del cinema, al seu origen i això li dona d'un valor romàntic diria. També fan referència al personal, a com les pel·lícules ens marquen, a com ens arriben a definir. I en algun moment expressen el que el personatge no sap o no s'atreveix a expressar per si mateix. Els amants del cinema gaudiran bastant. Els amants del teatre també.



BIOGRAFIA

text

Annie Baker

1981, dramaturga nord-americana. Es va graduar el 2003 en escriptura dramàtica a l'escola d'arts de la Universitat de Nova York. Després, com moltes persones que es dediquen al teatre, va agafar altres feines de tota mena per subsistir mentre seguia la seva passió. Inspirada per aquesta experiència personal va escriure *Nocturama* (2006), en què una jove dona deprimida torna a casa per viure amb la seva mare i el seu xicot. Va debutar amb gran èxit a l'Off-Broadway amb *Body Awareness* el 2008. Baker va estudiar posteriorment amb Mac Wellman al Brooklyn College. El 2009 va estrenar *Circle Mirror Transformations*, l'inici de crear una estructura de trama circular. L'obra va ser un dels espectacles amb més representacions de la història del Playwrights Horizons i va guanyar un premi Obie a la millor obra nova americana. El seu següent treball, *The Aliens* (2010), també va tenir molt bona acollida. El 2012 va produir una adaptació molt elogiada de l'*Oncle Vània* d'Anton Txékhov. El 2013 Baker va guanyar el reconeixement internacional per *The Flick*, que es va estrenar també al Playwrights Horizons. A més de guanyar un premi Pulitzer per aquesta obra, també va rebre un altre Obie. Baker va continuar escrivint obres que cerquen una dramaturgia "no teatral", centrant-se menys en l'acció i més en diàlegs presentats amb precisió, pensaments articulats de manera imprecisa i silencis incòmodes. Les seves darreres obres publicades han estat *John* (2015) i *The Antipodes* (2017).



© Alba Lajarín

BIOGRAFIA

direcció

Marilia Samper

Neix a São Paulo, Brasil, l'any 1974. Amb mare brasilera i pare sevillà, viu a la infantesa en diversos països i ciutats arreu el món. Passa la seva adolescència a Andalusia i allà comença a introduir-se en el món del teatre. Amb els seus primers textos premiats i publicats es trasllada a Barcelona el 2001 on, després de es llicenciar-se en Direcció i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre, desenvolupa la seva trajectòria com a autora i directora, on ha anat desenvolupant des de llavors la seva trajectòria com autora i directora. De la seva obra teatral destaca *405* (Accèssit Premi Nacional Marqués de Bradomín 2001); *Menú del dia* (Accèssit Premi Nacional Marqués de Bradomín 2002); *Un verdadero Cowboy* (Premi Ciutat de València 2006 i Premi Carlos Carvalho del VI Concurs Nacional de Dramatúrgia de Porto alegre, Brasil); *F3dra, pleasure and pain* (Sala Beckett, 2011) i *Udol* (Teatre Lliure / Festival Grec, 2012).

Més tard comença a signar també la direcció de les seves obres, com *L'Ombra al meu costat* (Teatre Nacional de Catalunya, 2012); *Dos Punkis i un Vespino* (Teatre Gaudí Barcelona, 2012); *Línies* (Teatre Lliure, 2014); *Petits Monstres* (Teatre Villarroel, 2015) i *Kilòmetres* (Sala Planeta de Girona, 2016), d'entre altres. Sota la seva direcció també ha estrenat a diversos teatres de Barcelona textos d'altres autors, com ara *You're pretty and I'm drunk*, d'Helena Tornero; *Treballs d'amor perduts* de W. Shakespeare amb la Companyia Parking Shakespeare; *Suïcides*, de Llätzer Garcia; *Animals de companyia*, d'Estel Solé; *Vernissage*, de Václav Havel; *Si existeix, encara no ho he trobat* de Nick

Payne, *Pulmons* de Duncan Macmillan i *Pretty*, de Neil Labute, aquestes tres últimes amb la Companyia Sixto Paz Produccions.

És una de les autores seleccionades en l'edició 2013-2014 del projecte Fabulamundi, Playwriting Europe, i ha estat representada al Teatre Odeón de Bucarest i al Stückemarkt de Heidelberg. La seva obra *Umbre* s'estrena el 2017 al Teatre Nacional de Bucarest com a part del repertori teatral del teatre. Col·labora també amb la dramaturgia i la posada en escena de la Companyia de flamenc de Belén Maya als espectacles *Ya!*, *Romnia i Medusa*. Durant la temporada 16-17 és seleccionada autora resident de la Sala Beckett, fruit de la qual va néixer el text *L'Alegria*, estrenat el 2018 amb la seva pròpia direcció. La versió en anglès de l'obra, *Happiness*, s'estrena el 2022 al Cervantes Theatre de Londres. L'octubre de 2019 estrena *Un verdadero Cowboy* al teatre Dimitris Horn d'Atenes. El seu darrer treball com a autora i directora és *El que no es diu*, estrenat el 2021 a la Sala Beckett. Com a docent d'escriptura teatral, interpretació i direcció d'escena treballa regularment a l'Escola Superior d'estudis de Cinema i Audiovisuals de Catalunya, a la Sala Beckett i al Col·legi del Teatre de Barcelona.



© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

intèrpret

Sara Diego Boladeras

Va debutar com actriu amb tan sols 6 anys al programa d'humor *Set de notícies* dirigit per Toni Soler. Des de llavors no ha deixat de formar-se, estudiant en prestigioses escoles de dansa i interpretació durant més d'una dècada a les ordres dels mestres com Ferran Comes o Laura Jou. Ha participat en més de 30 produccions entre teatre, cinema i televisió, entre les quals recentment destaquen les exitoses sèries de Televisió de Catalunya *Com si fos ahir* i *L'última nit de karaoke*. I recentment en teatre, *Doña Rosita la soltera* (2021) direcció de Nobert Martínez, *Instruccions de com enterrar a un pare* (2020) direcció de Carmen Marfà i Yago Alonso, *La pared* (2019) direcció de Lara Stoop, *Després de tu* d'Elisenda Coll i dirigida per Jordi Samer (2019), entre d'altres. Ha treballat per a nombroses plataformes, *True story with* (Amazon), *Lectura fàcil* (Movistar+), *Alma* (Netflix). A més, darrerament ha aparegut en pel·lícules com *Saben aquell* (2023) dirigida per David Trueba, *Un lugar común* (2022) dirigida por Celia Giraldo, *Historias confinadas* (2020) dirigida por Dani Amor, Carmen Marfà i Rafel Barceló i *Violeta no coge el ascensor* (2019), entre d'altres.



© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

intèrpret

David Marcé Tarradas

Nascut a Girona, es llicencia en Comunicació Audiovisual a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, i en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre. En televisió, forma part de l'equip d'actors de *Polònia* de TV3 des de l'any 2014, i del *Club Súper 3* des del 2010. També ha participat en sèries nacionals com *Tiempos de Guerra*, d'Atresmedia i dirigida per David Pinillos, *El día de Mañana* dirigida per Mariano Barroso per Movistar+, i recentment a la TVmovie *Verdaguer*, *l'enigma* dirigida per Lluís Maria Güell per TV3 i TVE. En teatre, entra a formar part de la Companyia Dei Furbi l'any 2008 amb la que va estrenar *Asufre!*, *La Flauta Màgica* i *Trilogia Mozart* sota la direcció de Gemma Beltran. També ha treballat amb Josep Maria Pou a *Truca un inspector* al Teatre Goya de Barcelona. Al Teatre Nacional l'hem pogut veure a *Una història catalana* dirigida per Jordi Casanovas, o *La rosa tatuada* sota la direcció de Carlota Subirós. El 2020 estrena *Els somnàmbuls* al Festival Temporada Alta, escrita i dirigida per Llätzer Garcia.



© Silvia Poch

BIOGRAFIA

intèrpret

Ton Vieira Poblet

Ha passat la major part de la seva vida a Barcelona, tot i que també ha viscut al Brasil, país del seu pare. Descobreix el teatre gràcies a la seva mare que, com a actriu *amateur* i espectadora, el porta a veure tot tipus d'espectacles des de petit. Amb 11 anys coneix a Josep Maria Mestres, que li va donar el seu primer paper professional com a actor a l'obra *Llibertat!* de Santiago Rusiñol, estrenada al TNC. L'experiència li descobreix una vocació que aparta durant uns anys per centrar-se en el futbol, una de les seves aficions i l'activitat que durant l'adolescència li ocupa pràcticament tot el temps i somnis. Amb 17 anys, la idea de ser futbolista desapareix, comença a treballar com a model i decideix que vol tornar a viure l'experiència de pujar sobre un escenari com a actor. Abandona els estudis d'Administració i entra a l'Escola Superior d'Art Dramàtic Eòlia, on es forma durant tres anys. Actualment, forma part del grup jove de l'Estudi Laura. També estudia piano i ha fet intensius de teatre de text amb David Selvas, de doblatge amb Montse Miralles i ha fet d'ajudant de direcció amb Anna Serrano. Amb 17 anys va estrenar-se com a actor en audiovisual amb la sèrie *Benidorm* per Antena 3. També l'hem pogut veure a la sèrie *Érase una vez... pero ya no* de Netflix, dirigida per Manolo Caro, i a *A través de mi ventana* per a Netflix, dirigida per Marçal Forés. La revista Screen Internacional el va considerar una de les Stars of tomorrow del 2021. Recentment ha rodat la pel·lícula *Unicornios* del director Àlex Lora i la tercera temporada de la sèrie *Hit*, dirigida per Joaquim Oristrell, on interpreta un dels personatges protagonistes.

Fitxa artística

TEXT

Annie Baker

DIRECCIÓ

Marília Samper

INTÈRPRETS

Sara Diego

David Marcè

Roger Torns

Ton Vieira Poblet

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS

Neus Bonilla Benages

ESCENOGRAFIA

Sebastià Brosa

VESTUARI

Albert Pascual

CARACTERITZACIÓ

Imma Capell

IL·LUMINACIÓ

Ganecha Gil

DISSENY AUDIOVISUAL

Guillem Rodríguez

MOVIMENT

Bea Vergés

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Muguet Franc

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Laura Martínez

ALUMNA EN PRÀCTIQUES DE DIRECCIÓ

Mar Cortilla Ribas (Col·legi del Teatre)

ALUMNA EN PRÀCTIQUES D'ESCENOGRAFIA

Celeste Alcázar Huapaya (Elisava)

ASSISTENTS EN PRÀCTIQUES INTERNACIONALS

Nuha AlYamani i Abdullaziz Mokhlis
(Ministeri de Cultura de l'Aràbia Saudí)

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Filmoteca de Catalunya, Espai Texas i
Victoria Szpunberg

Informació pràctica

HORARI

De dimarts a dissabte a les 19.00 h

El diumenge a les 18.00 h

DURADA

1a part, 1 h i 40' - Pausa 15' - 2a part, 1 h

LLOC

Gràcia

IDIOMA

En català

PREU

11 € – 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

Divendres accessibles

15/12 audiodescripció

COL·LOQUI

14/12 postfunció

ACTIVITAT PARAL·LELA

05/12 a les 17.00 h

Per amor a les arts - *Empire of Light*
[*L'imperi de la llum*] de Sam Mendes (2022)
a la Filmoteca de Catalunya

LLIURE I TERRITORI

19/01/24 - Teatre Auditori de Sant Cugat del Vallès

23/02/24 - Teatre Municipal de Lloret

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)



www.teatrelliure.com/ca/sala-de-premsa-el-cine



CONTACTE PREMSA

Mar Solà

M. 675 449 886

premsa@teatrelliure.com



entitat concertada amb



membre de

mitos21



apropa cultura

amb la col·laboració de



mitjans patrocinadors



mitjans col·laboradors



amb el suport de



entitats col·laboradores



convenis de col·laboració amb

